

Беседа Владике Артемија у Недељу другу Великог Поста, Св. Григорија Паламе, 12. 03. 2017. године у манастиру Преп. Јустина Ћелијског у Барајеву

У име Оца и Сина и Светога духа.

Ево нас у другој Недељи Светога Великога Поста. Пут се наставља још пет недеља, све до Васкрса.

Човек на земљи, каже праведни Јов, није ли на војсци, стално војник? А дужност војника је да се бори. Са ким и против кога? Да се бори са непријатељем, да се бори за свога цара који га је позвао у војску, и који чека крај рата да подели удео, или награде онима који су се храбро борили, или казне онима који су напустили бојно поље и побегли са њега. То је наш Свети, Часни, Велики Пост. То је један рат, браћо и сестре, рат не са људима, не против тела и крви, него против духова злобе испод неба, како каже Господ.

А непријатељи наши су многобројни. Сваки грех који човек учини, иза њега се крије по један ђаво. Ђаво нема моћи, нема снагу да човека натера да греши, али има могућности да му грех нуди, да га куша, а човек греши увек, увек по својој слободној вољи. Тако да не треба се заваравати, да је неки грех мали па не обраћамо пажњу на њега, јер нема малог греха, иза свакога се крије ђаво. Што више малих грехова, то више нечастивих у нама и око нас. Као што је исто то да ли ће човеку бити о врату окачен један велики камен, и бачен у море, или врећа ситнога песка, он свакако тоне и пропада.

Зато је потребно да користимо овај Свети пост, да прегледамо поново, и поново своју душу, свој живот, да видимо шта се у нама накупило у протеклом времену. Кад нађемо да нешто нисмо добро урадили, што није по вољи Божијој, што није по закону Божијем, што је на штету нашега ближњег, да похитамо да се исправимо. Свака рана коју војник добије у боју, она је тешка и озбиљна ако се не лечи. Тако и сваки грех, је уствари једна рана на души нашој, и треба одмах хитати код лекара да

препише прави лек за њено исцељење, а то је, уставри, Света Тајна Покајања и Исповести, где ми људи пред Господом Христом, који је увек присутан, и пред његовим службеником, служителем, свештеником и духовником, исповедамо своје грехе. И онда када се припремимо постом, молитвом, Светом Тајном Покајања и Исповести, онда приступамо најсветијој и највећој Тајни на земљи, Тајни Светог Причешћа, у коју примамо тело и крв Господа нашега Исуса Христа, а то значи да се сједињујемо са Богом, и дешава се оно због чега је Господ и дошао на земљи. Господ је постао човек да би нас људе учинио синовима Божијим. Он је то много пута рекао у Својем Јеванђељу, када је сиромаше и болесне, и прогнане називао браћом својом: *„Када учинисте једном од ове моје мале браће и мени учинисте“*. Зато треба да будемо будни и опрезни, али не само за време овога поста, него целог живота, јер не постоји закон да се само чувамо греха у време поста, него у сваком моменту живота нашега, али је овај пост управо време одређено Црквом да што детаљније прегледамо душу своју и испитамо, и што искреније се исповедимо за грехе наше. Тако су радили светитељи Божији, тако су радили наши славни, свети преци, тако и ми треба да радимо и томе да учимо нашу децу и омладину.

Ми данас имамо једнога дивнога светитеља и учитеља, кога данас света Црква слави - Светога Григорија Паламу, архиепископа солунског, пре тога игумана једног светогорског манастира, који је својим трудовима, својом молитвом, својим умом просвећен од Бога, допринео победи Православне Vere над разним јересима и заблудама. Он је данас са нама овде, он иде испред нас, он нам показује примером како треба да живимо, и своју Веру Православну да чувамо. Наше је, дакле, да сачувамо веру коју смо примили од светих Апостола, преко светих отаца, од нашега Светога Саве и осталих наших светитеља из рода нашега. Да ту веру чувамо и очувамо целосну, неокрњену, неизмењену, и неупрљану, јер само таква

чиста Вера Православна, у Цркви Божијој Православној, она је спасоносна, и нама пропуђује пут у живот вечни.

Вера је моћ, велика моћ. Данас се у светом Јеванђељу спомиње једно преславно чудо које је Господ учинио. Исцелио једног ослабљеног, парализованог човека, који није могао да дође к Њему, него су га његови пријатељи донели на одру његовом, а пошто је било много народа, нису могли да му приђу, него су прокопали кров на згради у којој је био Господ и спустили болесника пред Њега. И шта каже Господ, Јеванђеље пише: *„А Господ, видећи веру њихову, рече одузетому: Синко опраштају ти се греси, устани узми одар свој и иди дому своме“*. Дакле, много пута у Јеванђељу, помиње се вера и моћ вере. При сваком чудејству Своме, Господ је питао: *„Верујеш ли да то могу учинити?“*, или пак: *„Вера твоја поможе ти, иди с миром*. Дакле, вера је та без које не може ни једно добро дело да се изврши. А вера треба да има и дела. Да има љубав, да има наду, да има духовну чистоту, да има пост, молитву, милосрђе према онима који имају потребу у томе, и онда наша вера је жива, јер на једном месту каже свети Апостол: *„Вера без дела је мртва“*. Ако кажемо да верујемо, а немамо дела вере која на њој расту, вера је као једно стабло с много плодовима на себи, ако нема то стабло плодова, она нема ни вредности. Тако и вера наша без добрих дела није довољна за наше спасење.

Нека би Господ молитвама светог Григорија Паламе, светог Саве нашега Српскога, Преподобног Јустина Ћелијског, и осталих угодника, из рода нашега, да нама снаге духовне и телесне да останемо на путу Божијем, на путу исповедања праве вере. Да је чувамо и сачувамо, и што је најважније да по њој живимо, и живот свој водимо. И тако радећи, дочекамо славно Васкрсење Христово.

Да заједно са Васкрслим Господом и ми уђемо у Царство Његово Небеско, и тамо са свима светима да славимо Њега чудесног Господа, са Оцем и Духом светим, кроза све векове и сву вечност. Амин